

Advent

Ők, akik egész gyermekkorukban árnyékot vetettek az adventi naptárra, az ablakait izgatottan nyitogatták; az iránytű a zavaró pillanat felé mutatott, fehér lépcsőkön mahagóniból faragott áldást forgattak; bízz vakon*. Megtanulták, hogy a forgóhinta felgyorsítja az időt, a kisiújk felrepülnek a gyerekhintával, és azt is, hogy egyetlen csákány kell ahhoz, hogy lyukakat verjenek a földre. A sebezhetetlen kezeket kígyók és skorpiók között mossák meg, és amiből kettő van, abból az egyiket fillérékért adják, hogy a szívük megnyugodjon. Ők értik; itt az idő, most kell cselekedni. Csátára indulnak; a vendégfürdőben vertek tábort, és addig maradnak ott, amíg minden titkot fel nem fed a gyertyaláng.

Lista

Azt tudjuk, hogy meg lehet valakit ölni úgy, ha a szívébe döfünk. Persze. És azt is, hogy a kovácsfúvó erősíti a respirációt, ami felszítja a parazsat; hát igen, ez a végzetes ütés. Sokaknak elég egy hosszú, átlátszó bot, amivel megszűröl nyomják össze a légcsővünket. Eközben a pókok hálót rajzolnak; lábaik az idő tői. Mások kövér, szürke seggükkel ülnek a szemedre, majd tizenöt évvel később felemelik a hamis kiltjüket, hogy ellenőrizzenek téged, mint tyúk a tojását. Nem volt elég idő? Mások annyi helyet foglalnak el, mint egy vár. A legjobb megoldás ellenük az, ha magaddal torlaszolod el a bejáratod, akár egy légszák. Ez ellen tű kellene nekik, de kutyafalkájuk van. Megint mások a zászlóinkat tépik fecnikké, és ezekkel a papírdarabokkal tapsol a szél a hegy tetején, a szomszéd szobában. De mire jó ez a lista, ha a kéz csak nyújtja, pedig épp, hogy össze kéne gyúrnia.

Guillaume Métayer (1972, Párizs), költő, klasszika-filológus, irodalomtörténész, filozófiatörténész. Tanít a Sorbonne-on. Nietzsche, Petőfi Sándor, József Attila, Kemény István és sok más magyar költő versének francia tolmácsolója. Magyarul *Türelműveg* címmel jelent meg kötete a Magvető kiadónál (Imreh András, Kemény István, Lackfi János és Tóth Krisztina fordításában). A fenti prózaversek a költő készülő kötetének darabjai.

* Utalás a Példabeszédek 3:5-6-ra: „Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondolj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.”

Kesztyűk

A kesztyűimet harminc év után fordítom ki, de talán úgy pontosabb, hogy harminc év után fordítom vissza azt, ami eddig kifordítva volt. Végre a jó oldaluk van kinn. Akkor vettem észre, amikor a ruhatár előtti asztalon feküdtek. Édesvízirák-invázió; az egyujjas kesztyű egyre kevesebb. – Ez egy jegyhez sok ruha lesz, uram. A kesztyű bélése az éjszaka és a düh, amit még nem enged el a marok. Azért szeretjük ezt a kesztyűt, mert sokkal kevesebb fekete homokot lehet vele fogni, mint a többivel; velük meg lehet érinteni a *Holdfényt*. Az nem számít, hogy egy fiatal kecskegida terül el a tenyéren, és úgy fut, ahogyan jó neki. Ha megsérül, az a te dolgod. Nem mindig fogadják örömmel a születendőt.

Tábla

Az öregek üléséről valaki mindig hiányzik. Már nem táncol körbe a holdfény egy dolmenen. A hiányzót senki sem veszi észre, csak az a felfedező, aki már nem keresi többé. Ő találta meg, mert ő dobta a tisztásra, majd úgy párolgott el, mint a morzsa. Egy kő sohasem fogja tükrözni a hiányt. A nyilvánvaló igazság végtelen. Csak azt tudjuk tenni, hogy a sorban erodálódó testek között haladunk. Nyájba verődni, és meghalni.

Koccintás

Amikor reng a föld, a fehérboros poharak koccanását nem tudjuk megállítani. Az üvegek szája egymás felé hajlik, pezsgőskehellyel koccintanak; évekig tart. A koccintások órákat fednek le, de éveket takarnak. Az óra számlapja éveket számol. A testeknek pár óra, de nekem ez sok idő. A csillár leválik a mennyezetről. A halál bármilyen arcot fel tud venni.

Az őr

Én voltam az, aki megőrizte az anyákban, a nagymamáknak és a dadusokban a hűséget. Egy katicabogárban felejtettek; titokban figyeltem a mandarinokat és a papírvágó késeket. Egyik nap láttam, hogy felbukkant egy ismeretlen; szakállal, mint a botrány. A bokrok közé tettem a befőttesüvegeket, hogy be-spájzolja; összeszedem a fákról lehullott, festett szemgödröket és a kidülledő szemeket, amelyek végigkísérnek az ösvényen. A parti csigák az iszapból a fákra kapaszkodnak. Vizualizálom a park térképét, hogy felkészüljek a szökésre, mert előre szeretném tudni az elágazásokat, amikor majd rakétával fedezem magamat, mert a tó körüli bokrokban laknak a hűtlenek és a csavargók. A második tisztás mögött, egy szinttel lejjebb összegyűlnek a gyilkosok. Elveszett gyerekeket kínoz egy ördögi pár, a sebekre leveleket raknak, amelyek megindítják a vérzést. A gyerekek mozdulatlanul válnak, és amilyen könnyen eltérhetők a levelek, a gyerekek úgy szakadnak négy részre. A nő mesélte el ezeket. Anno velük dobáltam vadgesztenyét egy boszorkánysátorra, és színházat építettünk a kiserdőben. Egy nagymamának nem szabadna keresztbe vetnie a lábát, és hangosan nevetnie, amikor telefonál.

A4

Nem félek többé az óriási hullámoktól, amelyek a Mestre partján csapnak fel, mert lassított felvételnél látom, ahogyan ráborulnak a hídra és a vonatokra. A hullámok az épületek közé ékelődnek, behatolnak a lakásokba, megtáncoltatják a lakókat. Egy lakásban több bérlő élt; szobáról szobára haladunk. Eljöttünk ide, a Brooklynként emlegetett tengerparti negyedhez, mert ő is itt lakott. Hihetetlen, hogy az összes szoba, ahol fiatal nők élnek, egytől egyig ugyanolyan. De látom a falon a mi írásunkat. A történetünk elfér egy A4-es lapon. Megtörtént; a fejünkben kollázst készítünk a szavakból, a halott szerelem szavaiból. Te szeretsz még. Te nem szeretsz többé. Ez a két mondat egyet jelent majd. A párhuzamok egy vonalba futnak, a kétoldalú kocka egy. Már régóta bennem van ez a gondolat; amióta eljöttem innen, már majdnem meg tudtam érteni, de még mindig visszatér a kép, ahogy súlytalanul lebeg.

SZEDER H. RÉKA fordításai